

Η Κρυμμένη Ιστορία του Σαράντα Εδαφίου - Αριθμός Τριάντα

Ιεζεκιήλ Αριθμός Έντεκα

Jeff Pippenger

2026-09-02

Στο βιβλίο του Ιεζεκιήλ, η «πολιορκία» της Ιερουσαλήμ είναι το «σημείο» που αποτελεί τη δοκιμασία με βάση την οποία θα κριθεί ο αιώνιος προορισμός μας, διότι σηματοδοτεί τον σχηματισμό της εικόνας του θηρίου.

«Ο Κύριος μου έδειξε καθαρά ότι η εικόνα του θηρίου θα σχηματισθεί πριν κλείσει η περίοδος της δοκιμασίας· διότι αυτή θα είναι η μεγάλη δοκιμασία για τον λαό του Θεού, μέσω της οποίας θα κριθεί η αιώνια μοίρα τους. ...»

«Αυτή είναι η δοκιμασία που πρέπει να αντιμετωπίσει ο λαός του Θεού προτού σφραγιστεί. Όλοι όσοι απέδειξαν την αφοσίωσή τους προς τον Θεό τηρώντας τον νόμο Του και αρνούμενοι να δεχθούν ένα νόθο σάββατο, θα παραταχθούν κάτω από το λάβαρο του Κυρίου Θεού Ιεχωβά και θα λάβουν τη σφραγίδα του ζώντος Θεού. Εκείνοι που εγκαταλείπουν την αλήθεια ουράνιας προελεύσεως και αποδέχονται το κυριακάτικο σάββατο, θα λάβουν το χάραγμα του θηρίου.» Manuscript Releases, τόμος 15, 15.

Οι Χριστιανοί που έφυγαν από την Ιερουσαλήμ κατά το «σημείο» του Κέστιου, το έπραξαν επειδή είχαν προειδοποιηθεί εκ των προτέρων και αναγνώρισαν το «σημείο» όταν αυτό εμφανίστηκε. Το να αναγνωρίζει κανείς τη διαμόρφωση της εικόνας του θηρίου σημαίνει να αναγνωρίζει τα «γεγονότα», τις «προετοιμασίες» και τις «κινήσεις» που οδηγούν στον νόμο της Κυριακής. Τα προφητικά στοιχεία που συνθέτουν το «σημείο» πρέπει να γίνουν κατανοητά πριν από την εμφάνιση του σημείου. Όταν ο Κέστιος άρχισε την πολιορκία, ήταν πλέον πολύ αργά για να μάθει κανείς ποιο ήταν το σημείο.

«Ήδη οι προετοιμασίες προχωρούν και κινήσεις βρίσκονται σε εξέλιξη, οι οποίες θα καταλήξουν στη δημιουργία μιας εικόνας προς το θηρίο. Γεγονότα θα λάβουν χώρα στην ιστορία της γης, τα οποία θα εκπληρώσουν τις προβλέψεις της προφητείας για αυτές τις έσχατες ημέρες.» Review and Herald, 23 Απριλίου, 1889.

Προετοιμασίες, Κινήσεις και Γεγονότα

Οι «προετοιμασίες», οι «κινήσεις» και τα «γεγονότα» πρέπει να αναγνωρισθούν εκ των προτέρων της δοκιμασίας.

«Όλα όσα ο Θεός έχει προσδιορίσει στην προφητική ιστορία να εκπληρωθούν στο παρελθόν έχουν εκπληρωθεί, και όλα όσα απομένουν ακόμη να έλθουν, κατά τη σειρά τους, θα εκπληρωθούν. Ο Δανιήλ, ο προφήτης του Θεού, στέκεται στη θέση του. Ο Ιωάννης στέκεται στη θέση του. Στην Αποκάλυψη ο Λέων της φυλής του Ιούδα έχει ανοίξει στους σπουδαστές της προφητείας το βιβλίο του Δανιήλ, και έτσι ο Δανιήλ στέκεται στη θέση του. Φέρει τη

μαρτυρία του, εκείνο το οποίο ο Κύριος τού αποκάλυψε σε όραση σχετικά με τα μεγάλα και επίσημα γεγονότα τα οποία πρέπει να γνωρίζουμε, καθώς στεκόμαστε ακριβώς στο κατώφλι της εκπλήρωσής τους.»

«Στην ιστορία και στην προφητεία ο Λόγος του Θεού παρουσιάζει τη μακρόχρονη σύγκρουση μεταξύ αλήθειας και πλάνης. Η σύγκρουση εκείνη εξακολουθεί ακόμη να βρίσκεται σε εξέλιξη. Εκείνα τα οποία έγιναν, θα επαναληφθούν». Selected Messages, βιβλίο 2, 109.

Πρέπει «να γνωρίζουμε» «τα μεγάλα και επίσημα γεγονότα, καθώς στεκόμαστε στο ίδιο το κατώφλι της εκπληρώσεώς τους». Το κατώφλι υποδηλώνει την ανάγκη μας να κατανοούμε τα γεγονότα πριν από την εκπλήρωσή τους.

«Αλλ’ αι αυστηραί γραμμαί του προφητικού κονδυλίου αποκαλύπτουν μεταβολήν εις την ειρηνικήν ταύτην σκηνήν. Το θηρίον με κέρατα όμοια με αρνίου λαλεί με φωνήν δράκοντος, και “ασκεί πάσαν την εξουσίαν του πρώτου θηρίου ενώπιον αυτού”. Το πνεύμα του διωγμού, το οποίον εφανερώθη διά του παγανισμού και του παπισμού, μέλλει πάλιν να αποκαλυφθή. Η προφητεία δηλοί ότι η δύναμις αύτη θα είπη “προς τους κατοικούντας επί της γης να κάμωσιν εικόνα εις το θηρίον”. [Αποκάλυψις 13:14.] Η εικόνα γίνεται προς το πρώτον ή παρδαλοειδές θηρίον, το οποίον είναι εκείνο που τίθεται εις θέαν εν τω αγγέλματι του τρίτου αγγέλου. Διά του πρώτου τούτου θηρίου παριστάνεται η Ρωμαϊκή Εκκλησία, εκκλησιαστικόν σώμα περιβεβλημένον με πολιτικήν εξουσίαν, έχον εξουσίαν να τιμωρή πάντας τους διαφωνούντας. Η εικόνα του θηρίου παριστάνει έτερον θρησκευτικόν σώμα περιβεβλημένον με παρομοίαν εξουσίαν. Ο σχηματισμός της εικόνας ταύτης είναι το έργον εκείνου του θηρίου, του οποίου η ειρηνική ανάδυσις και αι ήπια διακηρύξεις το καθιστώσιν τόσον εντυπωσιακόν σύμβολον των Ηνωμένων Πολιτειών. Εδώ ευρίσκεται εικόνα του παπισμού. Όταν αι εκκλησΐαι της χώρας ημών, ενωμένα επί τοιούτων σημείων πίστεως όσα παραδέχονται από κοινού, επηρεάσωσι το Κράτος ώστε να επιβάλη τα διατάγματά των και να υποστηρίξη τους θεσμούς των, τότε η Προτεσταντική Αμερική θα έχη σχηματίσει εικόνα της Ρωμαϊκής ιεραρχίας. Τότε η αληθής εκκλησία θα προσβληθή διά διωγμού, καθώς και ο αρχαίος λαός του Θεού. Σχεδόν έκαστος αιών παρέχει παραδείγματα του τι δύνανται να πράξωσιν η μισαλλοδοξία και η κακία υπό το πρόσχημα ότι υπηρετούν τον Θεόν διά της προστασίας των δικαιωμάτων Εκκλησίας και Κράτους. Αι Προτεσταντικάί εκκλησΐαι, αίτινες ηκολούθησαν εις τα ίχνη της Ρώμης συνάπτουσαι συμμαχίαν με κοσμικάς δυνάμεις, εξεδήλωσαν παρομοίαν επιθυμίαν να περιορίσωσι την ελευθερίαν της συνειδήσεως. Κατά τον δέκατον έβδομον αιώνα χιλιάδες μη συμμορφούμενοι λειτουργοί υπέφεραν υπό την κυριαρχίαν της Εκκλησίας της Αγγλίας. Ο διωγμός ακολουθεί πάντοτε την ευμένειαν προς θρησκείαν εκ μέρους των κοσμικών κυβερνήσεων.» Spirit of Prophecy, volume 4, 277.

Ο σχηματισμός της εικόνας του θηρίου συντελείται πρώτα στις Ηνωμένες Πολιτείες και κατόπιν στον κόσμο.

«Ξένα έθνη θα ακολουθήσουν το παράδειγμα των Ηνωμένων Πολιτειών. Μολονότι αυτή πρωτοστατεί, εντούτοις η ίδια κρίση θα επέλθει επί του λαού μας σε όλα τα μέρη του κόσμου.» Testimonies, τόμος 6, 395.

Το Διάταγμα των Μεδιολάνων του 313 αντιπροσωπεύει την αφετηρία της διαμόρφωσης και επίσης προσδιορίζει την κλειστή θύρα για τους Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας. Ο Κωνσταντίνος της δύσεως και ο Λικίνιος της ανατολής προσάρτησαν στον Διάταγμα έναν συνθηκολογικό γάμο, όταν ο Κωνσταντίνος έδωσε την ετεροθαλή αδελφή του Κωνσταντία στον Λικίνιο, στον τέταρτο συνθηκολογικό γάμο που παριστάνεται σε μία προφητική γραμμή των έξι συνθηκολογικών γάμων εντός της προφητικής ιστορίας του Δανιήλ ένδεκα. Οι δύο πρώτοι συνδέονταν με πολέμους μεταξύ βορρά και νότου, οι επόμενοι δύο ήταν εμφύλιοι πόλεμοι μεταξύ ανατολής και δύσεως, και οι δύο τελευταίοι είναι συμβολικοί γάμοι της παπικής εκκλησιαστικής εξουσίας και της κρατικής εξουσίας.

Ο Αντίοχος Β΄ Θεός παραμέρισε τη σύζυγό του Λαοδίκη Α΄ για να νυμφευθεί την Πτολεμαία πριγκίπισσα Βερενίκη (θυγατέρα του Πτολεμαίου Β΄) περί το 252 π.Χ. Οι γάμοι συνθήκης της Αυτοκρατορίας των Σελευκιδών συνήφθησαν μεταξύ του βασιλέως του βορρά και του βασιλέως του νότου, ενώ ο γάμος συνθήκης του 313 συνήφθη μεταξύ του αυτοκράτορος της ανατολής και του αυτοκράτορος της δύσεως.

Ο συνθηκολογικός γάμος του Αντίοχου Β΄ Θεού το 252 π.Χ. αντιπροσώπευσε την αρχή της Αυτοκρατορίας των Σελευκιδών, η οποία έφθασε στο τέλος της ως αυτοκρατορία μέσα στην ιστορία που παρουσιάζεται στα εδάφια δέκα έως δεκαέξι του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Στην τελική ιστορία της αυτοκρατορίας των Σελευκιδών πραγματοποιήθηκε άλλος ένας συνθηκολογικός γάμος από τον Αντίοχο Γ΄ τον Μέγα, όταν έδωσε την κόρη του, Κλεοπάτρα Α΄ Σύρα, (την πρώτη απολύτως Κλεοπάτρα της προφητικής ιστορίας) στον Πτολεμαίο Ε΄ το 193 π.Χ. Κατά τον χρόνο εκείνο ο Πτολεμαίος Ε΄ ήταν περίπου 16 ετών και η Κλεοπάτρα Α΄ Σύρα περίπου 10 ετών. Ο γάμος τους υπήρξε διπλωματικός διακανονισμός έπειτα από τον πέμπτο Συριακό πόλεμο. Ο άλφα συνθηκολογικός γάμος μεταξύ του βασιλέως του βορρά και του νότου στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ είχε σηματοδοτήσει το τέλος του δεύτερου Συριακού πολέμου.

Η τελευταία Κλεοπάτρα της προφητικής ιστορίας ήλθε σε επαφή τόσο με τον Ιούλιο Καίσαρα όσο και, κατόπιν, με τον Μάρκο Αντώνιο. Μετά τη δολοφονία του Ιουλίου Καίσαρα το 44 π.Χ., σχηματίστηκε η δεύτερη Τριανδρία το 43 π.Χ. Τρεις άνδρες αποτελούσαν την Τριανδρία, και αφού ένας από αυτούς τους τρεις, ο Μάρκος Αιμίλιος Λέπιδος, εξαναγκάστηκε από τον Οκταβιανό να αποχωρήσει από την τριμερή ένωση, ακολούθησε αγώνας ισχύος μεταξύ του Μάρκου Αντωνίου της ανατολής και του Οκταβιανού της δύσεως. Στο Βρουνδήσιο, το 40 π.Χ., συνήφθη συνθήκη μεταξύ των δύο αντιπάλων της ανατολής και της δύσεως. Η συνθήκη περιλάμβανε τον γάμο της αδελφής του Οκταβιανού, Οκταβίας, με τον Μάρκο Αντώνιο. Η συνθήκη και ο συνοδευτικός γάμος δεν διατηρήθηκαν, και αφού ο Μάρκος Αντώνιος συνδέθηκε με την Κλεοπάτρα, χώρισε την Οκταβία το 32 π.Χ. Στη ναυμαχία του Ακτίου το 31 π.Χ., οι αυτοκρατορίες της ανατολής και της δύσεως ενοποιήθηκαν σε μία εξουσία, και ο Οκταβιανός κατόπιν έγινε Αύγουστος Καίσαρ, το σύμβολο του ύψιστου μεγαλείου και της ισχύος της Ρώμης.

Προφητικώς, ο πρώτος συνθηκολογικός γάμος του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ έλαβε χώρα μεταξύ των βασιλέων του βορρά και του νότου, ως απόπειρα τερματισμού των εχθροπραξιών μεταξύ των δύο αντιμαχόμενων, οι οποίοι αγωνίζονταν να επανιδρύνουν την αυτοκρατορία του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Εκείνος ο πρώτος συνθηκολογικός γάμος μεταξύ των Σελευκιδών και των

Πτολεμαίων της Αιγύπτου υπήρξε ο άλφα συνθηκολογικός γάμος των Σελευκιδικού και Πτολεμαϊκού βασιλείων, ο οποίος προεικόνιζε τον ωμέγα συνθηκολογικό γάμο μεταξύ των αυτών δύο δυνάμεων. Στον τελευταίο, ή ωμέγα, συνθηκολογικό γάμο, η πρώτη, ή άλφα, Κλεοπάτρα της αιγυπτιακής ιστορίας έγινε ο προφητικός συνδετικός κρίκος προς την τελευταία, ή ωμέγα, Κλεοπάτρα, της οποίας η σχέση με τον Μάρκο Αντώνιο κατέστη το σημείο αναφοράς για το διαζύγιο της Οκταβίας και του Μάρκου Αντωνίου. Το διαζύγιο σηματοδότησε την ανανέωση των εχθροπραξιών μεταξύ του Μάρκου Αντωνίου της ανατολής και του Οκταβιανού της δύσεως, οι οποίες έληξαν στη ναυμαχία του Ακτίου το 31 π.Χ.

Ο δυναστικός γάμος της συνθήκης του Βруνδισίου το 40 π.Χ. υπήρξε ο άλφα δυναστικός γάμος της διαμάχης μεταξύ ανατολής και δύσεως, ακριβώς όπως ο δυναστικός γάμος της Λαοδίκης και του Αντιόχου Β΄ Θεού υπήρξε ο άλφα της διαμάχης μεταξύ βορρά και νότου. Ο δυναστικός γάμος του 313 υπήρξε το ωμέγα σε σχέση με τον άλφα δυναστικό γάμο του Μάρκου Αντωνίου και της Οκταβίας, ακριβώς όπως ο δυναστικός γάμος μεταξύ του Πτολεμαίου Ε΄ και της Κλεοπάτρας Α΄ Σύρας υπήρξε ο ωμέγα δυναστικός γάμος των βόρειων και νότιων βασιλείων. Οι τρεις δυναστικοί γάμοι που οδήγησαν στον ωμέγα δυναστικό γάμο του 313 ευθυγραμμίζονται όλοι και παρέχουν τρεις μάρτυρες για τα προφητικά χαρακτηριστικά που συνδέονται με το Διάταγμα των Μεδιολάνων. Μαζί, οι τέσσερις κυριολεκτικοί δυναστικοί γάμοι ανατολής, δύσεως, βορρά και νότου ευθυγραμμίζονται με τους δύο συμβολικούς δυναστικούς γάμους του παπισμού.

Το 496, ο Κλόβις, βασιλιάς των Φράγκων, ήταν νυμφευμένος με την Κλωτίλδα. Η Κλωτίλδα ήταν Βουργουνδή πριγκίπισσα, θυγατέρα του βασιλιά Χιλπέριχου Β΄ της Βουργουνδίας. Αφού ο πατέρας και η μητέρα της δολοφονήθηκαν σε οικογενειακή διαμάχη για την εξουσία, έζησε υπό την προστασία του θείου της, προτού δοθεί σε γάμο στον Κλόβι Α΄, βασιλιά των Φράγκων, το 493. Ήταν καθολική, δηλαδή ασπαζόταν τη Νικαία/ορθόδοξη πίστη της Ρωμαϊκής Εκκλησίας. Αυτό την διέκρινε από πολλές άλλες γερμανικές βασιλικές οικογένειες της εποχής, οι οποίες ήταν Αρειανοί χριστιανοί. Η μητέρα της, η Καρετένα, ήταν καθολική, και η Κλωτίλδα ανατράφηκε σε αυτή την πίστη. Μνημονεύεται επειδή παρότρυνε επίμονα τον Κλόβι να εγκαταλείψει τον παγανισμό και να δεχθεί το καθολικό βάπτισμα, και έκτοτε η μεταστροφή του, το 496, αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα γεγονότα της πρώιμης ιστορίας της Γαλλίας και του λεγόμενου δυτικού Χριστιανισμού.

Ο Χλωδοβίκος υποσχέθηκε ότι, εάν κέρδιζε τη μάχη του Τολβιάκ, θα ασπαζόταν την Καθολική πίστη της Κλωτίλδης και θα βαπτιζόταν. Ο βασιλιάς των Αλαμαννών σκοτώθηκε, ο στρατός τους διαλύθηκε, και οι Φράγκοι νίκησαν. Μετά τη νίκη, η Κλωτίλδη φρόντισε ώστε ο επίσκοπος Ρεμίγιος της Ρενς να κατηχήσει τον Χλωδοβίκο, και εκείνος βαπτίσθηκε (κατά την παράδοση ανήμερα τα Χριστούγεννα του 496), μαζί με αρκετές χιλιάδες από τους πολεμιστές του.

Ο Κλόβις ήταν ο βασιλιάς των Φράγκων, πράγμα που με σύγχρονους όρους σημαίνει ο βασιλιάς της Γαλλίας. Έγινε ο πρώτος από τους βασιλείς της Ευρώπης που τελικώς θα εγκατέλειπαν την ειδωλολατρική τους θρησκεία και θα στρέφονταν στον Καθολικισμό. Για τον λόγο αυτό, ο Κλόβις θεωρείται ο «πρεσβύτερος υιός της Καθολικής Εκκλησίας», και η Γαλλία αποκαλείται «η πρεσβύτερα θυγάτηρ της Καθολικής Εκκλησίας». Το 1980, όταν ο πάπας Ιωάννης Παύλος Β΄ επισκέφθηκε τη Γαλλία, ρώτησε: «Γαλλία, πρεσβύτερα θυγάτηρ της Εκκλησίας, είσαι πιστή στο

βάπτισμά σου;»

Η μεταστροφή του Χλωδοβίκου στον Νικαϊκό Καθολικισμό σηματοδοτεί την έναρξη μιας συμβολικής γαμήλιας πομπής, η οποία θα οδηγούσε στον συμβολικό γάμο δια συνθήκης του 538. Ο συμβολικός γάμος δια συνθήκης μεταξύ του Χλωδοβίκου και της πόρνης, η οποία πορνεύει με τους βασιλείς της γης, προτυπώθηκε από τους τέσσερις προηγούμενους γάμους δια συνθήκης στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ. Ο Χλωδοβίκος υπήρξε ο πρώτος ευρωπαίος βασιλέας που παρείχε στρατιωτική και οικονομική υποστήριξη στη ρωμαϊκή εκκλησία, και ως εκ τούτου ο Χλωδοβίκος παριστάνεται μέσα στην ιστορία του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Και βραχίονες θέλουσι σταθή εκ μέρους αυτού, και θέλουσι μιανεί το αγιαστήριον της δυνάμεως, και θέλουσι αφαιρέσει την καθημερινήν θυσίαν, και θέλουσι θέσει το βδέλυγμα της ερημώσεως. Δανιήλ 11:31.

Ο Κλόβις, το 496, σηματοδοτεί την αρχή των ευρωπαϊκών πολιτικών δομών που «εγείρονται» για να βοηθήσουν τον παπισμό καθώς αυτός ανέρχεται στην εξουσία. Σηματοδοτεί την έναρξη μιας συμβολικής γαμήλιας πομπής. Οι «βραχίονες» του εδαφίου θα βεβήλωναν επίσης το «οχυρό του αγιαστηρίου», το οποίο, τόσο για την παγανιστική όσο και για την παπική Ρώμη, είναι η πόλη της Ρώμης.

Δύο Αγιαστήρια

Υπάρχουν δύο διαφορετικές εβραϊκές λέξεις στο βιβλίο του Δανιήλ που μεταφράζονται ως «αγιαστήριο». Οι εβραϊκές λέξεις «miqdash» και «qodesh» αποδίδονται και οι δύο ως «αγιαστήριο», αλλά το qodesh μπορεί να δηλώνει μόνον μία άγια οντότητα, ενώ το miqdash μπορεί να δηλώνει είτε άγιο είτε ακάθαρτο αγιαστήριο—όπως καθορίζεται από τα συμφραζόμενα.

Το «άγιαστήριον τῆς ἰσχύος» στο τριακοστό πρώτο εδάφιο είναι το ‘miqdash’ και αντιπροσωπεύει το αγιαστήριο της ισχύος της Ρώμης, το οποίο, τόσο για την ειδωλολατρική όσο και για την παπική Ρώμη, ήταν η πόλη της Ρώμης. Από τη μάχη του Ακτίου, όταν ο Οκταβιανός ένωσε την αυτοκρατορία, η ειδωλολατρική Ρώμη ήταν αήττητη επί τριακόσια εξήντα έτη (έναν καιρόν), σε εκπλήρωση του εδαφίου εικοσιτέσσερα του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Θα εισέλθει ειρηνικώς ακόμη και στους πλέον εύφορους τόπους της επαρχίας· και θα πράξει εκείνο το οποίο δεν έπραξαν ούτε οι πατέρες του ούτε οι πατέρες των πατέρων του· θα διασκορπίσει μεταξύ αυτών λάφυρα και διαρπαγή και πλούτη· ναι, και θα επινοήσει τα σχέδιά του εναντίον των οχυρωμάτων, έστω και για καιρό. Δανιήλ 11:24.

Όταν η ειδωλολατρική Ρώμη κυβερνούσε από την πόλη της Ρώμης, ήταν ανίκητη· αλλά όταν ο Κωνσταντίνος μετέφερε την πρωτεύουσα στην Κωνσταντινούπολη το 330, εκπληρώθηκε ο «καιρός» του εδαφίου είκοσι τέσσερα. Όταν το τελευταίο από τα τρία κέρατα (οι Γότθοι) του Δανιήλ επτά εκδιώχθηκε από την πόλη, η παπική Ρώμη έλαβε προφητικώς τον θρόνο ως η πέμπτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας το 538. Οι Γότθοι είχαν πολιορκήσει τη Ρώμη, αλλά τελικώς υποχώρησαν, καθώς ο Βελισάριος, στρατηγός του Ιουστινιανού, εξασφάλισε την πόλη. Έπειτα η Ρωμαϊκή εκκλησία κυβέρνησε υπέρτατα επί χίλια διακόσια εξήντα έτη, έως ότου ο Ναπολέων απομάκρυνε τον πάπα και τον έθεσε σε εξορία το 1798.

Η Ρώμη, «το αγίασμα της ισχύος», «βεβηλώθηκε» (βεβηλώθηκε, δηλαδή «πληγώθηκε ή διαλύθηκε»), μέσω των «βραχιόνων» που προήλθαν από τον συνεχιζόμενο πόλεμο εναντίον της πόλεως, ο οποίος παριστάνεται πρωτίστως από τις τέσσερις πρώτες σάλπιγγες του ογδόου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως.

Η ιστορία που ακολούθησε από το 496 και εξής θα έβλεπε την πόλη της Ρώμης να μολύνεται, καθώς μεταβαλλόταν από τη δύναμη και τη δόξα της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας στη δύναμη και τη δόξα της Ρωμαιοκαθολικής αυτοκρατορίας. Εκείνοι οι βραχίονες θα αφαιρούσαν τη θρησκεία του παγανισμού, η οποία παριστάνεται στο χωρίο με τη λέξη «διαπαντός», καθώς δέχονταν τη θρησκεία του Νικαϊκού Καθολικισμού.

Στη μάχη του Βουιγέ, ο Χλωδοβίκος νίκησε τους Αρειανούς Βησιγότθους υπό τον Αλάριχο Β΄ και κατέλαβε την Ακουιτανία. Στον απόηχο της νίκης, το 508, ο ανατολικός αυτοκράτορας Αναστάσιος Α΄ (στην Κωνσταντινούπολη) τίμησε τον Χλωδοβίκο για τη νίκη του επί των Βησιγότθων. Ο Γρηγόριος της Τουρ λέγει ότι ο Αναστάσιος απέστειλε στον Χλωδοβίκο τα επίσημα έγγραφά του, αναγορεύοντάς τον ύπατο. Στην Τουρ, στον ναό του Αγίου Μαρτίνου, ο Χλωδοβίκος ενδύθηκε πορφυρό χιτώνα και μανδύα, έθεσε διάδημα στην κεφαλή του, εξήλθε έφιππος και σκόρπισε χρυσό και άργυρο στο πλήθος. Ο Γρηγόριος λέγει ότι από εκείνη την ημέρα τον επευφημούσαν ως ύπατο και ότι ο ρωμαίος αυτοκράτορας αναγνώρισε πως ο Χλωδοβίκος ήταν νόμιμος χριστιανός βασιλεύς στη Δύση. Ανταμείφθηκε επειδή συνέτριψε τους Αρειανούς Βησιγότθους, τους οποίους επίσης αντιμαχόταν και η Κωνσταντινούπολη. Το 508 είναι το έτος κατά το οποίο ο αυτοκράτορας στην Ανατολή τίμησε δημοσίως τον Καθολικό Φράγκο βασιλέα—εκκλησία, νίκη και ρωμαϊκή νομιμότητα σε μία σκηνή. Το 508 είναι το έτος κατά το οποίο το Καθολικό Φραγκικό βασίλειο στάθηκε ως η κυρίαρχη Καθολική δύναμη στη Γαλατία, αφού κατέλυσε την εξουσία των Αρειανών Βησιγότθων. Ο Χλωδοβίκος είναι ο πρώτος μεγάλος βάρβαρος βασιλεύς που πολέμησε υπέρ του Νικαϊκού Καθολικισμού εναντίον των Αρειανικών βασιλείων, και έτσι αποτελεί το πρότυπο του γαλλικού ρόλου ως «πρεσβυτέρας θυγατρός της Εκκλησίας». Ο Χλωδοβίκος αντιπροσωπεύει την περίοδο από το 496 έως το 508 και είναι το άλφα σύμβολο της συμβολικής συνθήκης γάμου. Τα τριάντα έτη από το 508 έως το 538 αντιπροσωπεύονται από τον Ιουστινιανό, ο οποίος είναι το ωμέγα σύμβολο της πομπής.

Το 538, οι «βραχίονες» τοποθέτησαν την παπική εξουσία στον θρόνο της γης επί 1260 έτη. Τότε ήταν που ο συμβολικός γάμος της συνθήκης ολοκληρώθηκε με τη σύναψή του, κατά την κατάληξη της γαμήλιας πομπής που είχε αρχίσει το 496. Το 1798, ο γάμος της συνθήκης που είχε αρχίσει μεταξύ του πάπα της Ρώμης και του Χλωδοβίκου της Γαλλίας ακυρώθηκε, όταν ο Ναπολέων της Γαλλίας χώρισε την παπική εξουσία, βάζοντας τον στρατηγό του να συλλάβει τον πάπα.

Ο άλφα συμβολικός παπικός συμβατικός γάμος, ο οποίος είχε αρχίσει τη γαμήλια πομπή του το 496, ολοκληρώθηκε με τον νόμο της Κυριακής το 538, και κατόπιν ακυρώθηκε το 1798, ακριβώς όπως και κάθε άλλος συμβατικός γάμος του Δανιήλ ένδεκα. Η Αποκάλυψη προσθέτει στην παπική συζυγική σχέση μεταξύ των βασιλέων της Ευρώπης και των παπών του Καθολικισμού, διότι ο δράκων της Αποκαλύψεως δώδεκα είναι τόσο ο Σατανάς όσο και οι βασιλείς της παγανιστικής Ρώμης.

«Έτσι, ενώ ο δράκων, πρωτίστως, αντιπροσωπεύει τον Σατανά, είναι, κατά δευτερεύουσα έννοια, σύμβολο της παγανιστικής Ρώμης.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 439.

Στην Αποκάλυψη ο Ιωάννης μάς πληροφορεί για τρία πράγματα που οι βασιλείς (ο δράκων) έδωσαν στο θηρίο της θάλασσας του Καθολικισμού.

Και το θηρίον, το οποίον είδον, ήτο όμοιον με πάρδαλιν, και οι πόδες αυτού ως πόδες άρκτου, και το στόμα αυτού ως στόμα λέοντος· και ο δράκων έδωκεν εις αυτό την δύναμιν αυτού, και τον θρόνον αυτού, και εξουσίαν μεγάλην. Αποκάλυψις 13:2.

Το 496, οι βασιλείς της Ευρώπης άρχισαν να παρέχουν στο παπικό θηρίο τη «δύναμή» τους, όπως αυτή εκπροσωπείτο από τη στρατιωτική τους ισχύ και την οικονομική τους υποστήριξη. Είχαν μεταφέρει την πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας τους στην Κωνσταντινούπολη το 330, αφήνοντας την πόλη της Ρώμης ως την «έδρα» της παπικής εξουσίας. Κατόπιν, οι «βραχιόνες» προσδιόρισαν την παπική εκκλησία ως την κεφαλή όλων των εκκλησιών το 533 με το διάταγμα του Ιουστινιανού. Το διάταγμα περιλάμβανε τη χρήση της στρατιωτικής τους ισχύος για τον διωγμό εκείνων τους οποίους ο παπισμός χαρακτήριζε ως αιρετικούς, θέτοντας έτσι την πολιτική τους «εξουσία» στα χέρια των παπών.

Ο άλφα συνθηκολογημένος γάμος μεταξύ του παπισμού και των βασιλέων της Ευρώπης άρχισε με τον Κλόβι το 496. Έως το 508, ο παγανισμός, η νόμιμη θρησκεία του βασιλείου, παραμερίστηκε υπέρ της θρησκείας του Νικαϊκού Καθολικισμού. Το 533, ο Ιουστινιανός αναγνώρισε τον παπισμό ως την κεφαλή όλων των εκκλησιών και παρέδωσε τη νόμιμη εξουσία των αντίστοιχων θρόνων τους στην παπική εξουσία.

Ο Θρόνος του Άλφα και του Ωμέγα

Το 330, η πόλη της Ρώμης αφέθηκε στα χέρια της ρωμαϊκής εκκλησίας, όπου θα παραμείνει εγκατεστημένη έως ότου καταστραφεί στη λίμνη του πυρός κατά τη δευτέρα παρουσία του Χριστού. Το 538, εγκαταστάθηκε εκ νέου επισήμως επάνω στον παπικό θρόνο, προσδιορίζοντας έτσι την ιστορία από το 330 έως το 538 ως μια προφητική περίοδο που αρχίζει με ένα άλφα κάθισμα και τελειώνει με ένα ωμέγα κάθισμα. Η περίοδος αυτή αντιπροσωπεύει το τέλος του τετάρτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας (Πέργαμος) ως μια προοδευτική παρακμή που αρχίζει το 330 και τελειώνει το 538 με την έλευση των Θυατείρων. Τόσο η δυτική όσο και η ανατολική Ρώμη συνέχισαν τη βραδεία διάλυση πέραν του 538, αλλά η περίοδος άρχισε με την παραχώρηση του καθίσματος, το οποίο αντιπροσώπευε την πόλη της Ρώμης, στην παποσύνη το 330, έως ότου το κάθισμα κατέστη όχι απλώς θρόνος επάνω στην πόλη, αλλά επάνω στο βασίλειο που αντιπροσωπευόταν από την πόλη το 538.

Το 330 έως το 538 είναι μία συγκεκριμένη προφητική περίοδος που καθορίζει τα «οκτώ» ορόσημα της ενδυνάμωσης του παπισμού. Αυτά τα οκτώ βήματα επαναλαμβάνονται κατά τη θεραπεία της θανατηφόρου πληγής του παπισμού στον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής.

Το πρώτο από τα οκτώ βήματα ήταν η παράδοση της πόλεως της Ρώμης στην παπική εξουσία, και το όγδοο βήμα ήταν η παράδοση της πόλεως ως θρόνου της πέμπτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας. Αυτό ταυτοποιεί το 538 ως την έδρα, και ως «το όγδοο βήμα, το οποίο είναι εκ των

προηγούμενων επτά βημάτων». Το πρώτο βήμα ήταν η παράδοση της έδρας και το όγδοο βήμα ήταν η παράδοση της έδρας· έτσι, το πρώτο βήμα το 330 είναι το άλφα και το 538 είναι το ωμέγα. Δύο έδρες, τρία κέρατα εκριζωμένα, η παντοτινή θυσία αφηρημένη, η μεταστροφή του Κλόβιδος και το διάταγμα του Ιουστινιανού συνιστούν συνολικώς οκτώ βήματα που ταυτοποιούν τη γαμήλια πομπή, και τελικώς τον γάμο.

Το 1798, η Γαλλία, η δύναμη που είχε εκπροσωπήσει τους δέκα ευρωπαϊούς βασιλείς, η οποία το 538 είχε τοποθετήσει τον παπισμό στον θρόνο, απομάκρυνε τον παπισμό από αυτόν ακριβώς τον θρόνο. Ο άλφα συνθηκικός γάμος που παριστάνεται στην ιστορία από το 538 έως το 1798 προτυπώνει τον ωμέγα συνθηκικό γάμο της παπικής εξουσίας με τους δέκα βασιλείς της Αποκάλυψης δεκαεπτά. Η γαμήλια πομπή από το 496 έως το 538 προτυπώνει οκτώ βήματα που ευθυγραμμίζονται με τους τελευταίους οκτώ προέδρους των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο Χλωδοβίκος και η Γαλλία είναι σύμβολα των δέκα ευρωπαίων βασιλέων. Εκπροσωπούν τις Ηνωμένες Πολιτείες, οι οποίες θα καταστούν ο εξέχων βασιλεύς των δέκα βασιλέων της Αποκάλυψης δεκαεπτά κατά τον προσεχή νόμο της Κυριακής.

Οι πέντε προηγούμενοι γάμοι συνθήκης του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ αντιστοιχούν προς τον έκτο και τελικό γάμο συνθήκης των εσχάτων ημερών. Οι άλφα και ωμέγα γάμοι συνθήκης του βορρά και του νότου ταυτοποιούν τη νύμφη από τον νότο ως το άλφα, ενώ το ωμέγα είναι νύμφη από τον βορρά. Στους γάμους συνθήκης της ειδωλολατρικής Ρώμης, η άλφα νύμφη από την ανατολή δόθηκε στη δύση, και το ωμέγα του 313 ήταν νύμφη από τη δύση. Οι τέσσερις αυτοί γάμοι συνδέονται προφητικώς μεταξύ τους μέσω της Κλεοπάτρας της πρώτης και της Κλεοπάτρας της τελευταίας. Ο συμβολικός γάμος συνθήκης της παπικής Ρώμης παρίστανε τον νυμφίο ως τον πρωτεύοντα βασιλέα μιας προφητικής συνομοσπονδίας δέκα βασιλέων, οι οποίοι ενώνονταν με τη νύμφη τους — την κόκκινη γυναίκα της Ρώμης. Το διαζύγιο εκτελέστηκε από τον πρωτεύοντα βασιλέα των δέκα βασιλέων το 1798.

Ο γάμος της συνθήκης του 313 αντιπροσωπεύει τον τελικό γάμο της συνθήκης της παπικής εξουσίας με τις Ηνωμένες Πολιτείες—τον εξέχοντα βασιλέα των δέκα βασιλέων του δέκατου εβδόμου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως· μια εξουσία με δύο κέρατα, η οποία προτυπώνεται από την εξουσία με δύο κέρατα της Γαλλίας. Η ιστορία που άρχισε με τον Χλωδοβίχο το 496 και τελικώς οδήγησε στο διάταγμα του Ιουστινιανού το 533 και στην ενθρόνιση του παπισμού το 538, αντιπροσωπεύει την ιστορία από το 1989 έως τον νόμο της Κυριακής.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα ζητήματα στο επόμενο άρθρο.